

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

An adjurans licitè præcipere queat Dæmoni superiori, ut Dæmones inferiores pellat à corpore, vel ut manifester maleficia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

An adiurans licetè præcipere queat demoni superiori, ut demones inferiores pellat à corpore, vel ut manifestet maleficium.

11. Accidit non raro in obfesso adesse superiorem demonem, & simul inferiores, (id autem suppono potius, cum Less. lib. 2. c. 44. n. 22. & Soar. t. 1. de super. n. 18. n. 8. quam quarto) in hoc ergo casu, quomvis demus non posse à demone, qui sit extra corpus peti, ut pellat eos, qui sunt in corpore, de qua amen te dicam mox num. 3. casus noster nunc est de demone superiore, qui est in obfesso. Ratio dubitandi, quod non possit id peti, est, quia sic videtur beneficium postulari à demone non licet. Sed certè (quidquid sentiant Castr. t. 3. disp. 4. de Adjur. p. 4. n. 10, Sanch. lib. 2. in Dec. c. 42. n. 21. alique) licetè adiurantem id præcipere posse, indubitatè cenfeo. Ita Sylv. v. Adjurat. q. 5. vers. & haec etiam ratione. Ratio est, quia falsum est eo modo peti beneficium, vel obsequium sociale: non enim statim ac à te peto, vel imperativè volo id, quod mihi bonum est, recipio, vel peto amicabile beneficium: sic enim Exorcista ne expulsionem quidem imperativè petere posset, quia expulsio bonum quid est. Beneficium ergo debet quidem esse mihi bonum, sed quod gratis, sed quod ex voluntate bona, sed quod ex tuo amore procedat. Sive ergo sic præcipiat adiurator: *Exi cum aliis tuis sociis*, in quo loquendi modo non manifestè apparet petiti à superiore demone, ut depellat socios: vel sicubi apparet: *Exi, & pelle tuos socios*, licetè præcipit, quia nec amicabile beneficium affectat, & utitur potestate, quam Christus circa ejiciendos, sive directè, sive indirectè, demones, ample concessit.

12. Dices primò: At ostenderet Exorcista se indigere auxilio à demone, in corpore obfessi existentis, quod esset se illi submittere. Respondeo, nego id ostendere: patet in hominibus: quis enim haberet plenam potestatem expellendi milites, eorumque ducem ab arce quapiam, ut quæ illos de facto expelleret, imperium non in milites dirigeret, sed in Ducem, ut scilicet ipse suos secum alid duceret, nullo modo diceretur præse ferre indigentiam auxilij, sed solum velle uti potestate, sive immediatè, sive mediatè hostes ab eo loco expellendi. Videat me Cœdior, an etiam propter hanc rationem licetè possit Adjutor petere, imò & cogere ab hoc demone, ut dicat, an alius, v.g. infirmus sit maleficio affectus, necne, & ut manifestet maleficii genus, vel signum, & in quo loco fortè inveniri possit, quæ omnia videntur dirigi ad salutem proximi, & ad arcendos demones à fidelium vexatione.

13. Dices secundò, hæ rationes probant posse etiam idem peti (certè interpretativè) à demone superiore existente extra corpus obfessi. Respondeo ita quidem, id quod docet Sylvest. alique apud Tancr. de rel. disp. de adjurat. n. 48. unum tamen video, id vix posse in proximum deduci, quia nescit Exorcista, quoniam ex demonibus extra corpus sit superior, nec facile credendus ipse demon in corpore, si aliquem sibi superiorem extra corpus affirmit: Mendax enim est ipse ab initio: at in corpore magis credendus, quia ex usu Ecclesiæ huc spectant Exorcismi.

An contrà, facere aliquid, vel connivere potest Exorcista ad petitionem demonis.

14. Certum est non posse, si res sit illicita, vel si quamvis aliàs licita, animo amico demoni concederetur. Solum ergo ea possunt, ad ejus petitionem fieri, vel permitti, quæ faciunt ad ejus expulsionem, & fugam: Sed tamen adhuc pro his controversia triplex agitari solet.

15. Prima. An si demon petat, ne illum in infernum amandem, (quod illum amandare certè licetè posset Exorcista, quia ei loco à Deo demon additus est) sed releget in locum desertum; possit ab Exorcista id concedi? Respondeo licetè posse sub spe divinx ratificationis; cum enim Deus demonem nondum actu in inferno

concesserit, id reservans post finale judicium: relegationem in locum desertum nomine Dei ab Exorcista concessum, idem Deus ratificare credendus est. Quod si Exorcista potest, videtur teneri: sic Castr. d. d. 4. p. 4. num. 14. quia claritas dicit, ut proximo succurratur, quando sine incommodo potest, hic autem proximo succurritur, quia facilius redditur expulsio, nec incommodum ullum inde timetur.

16. Secunda. An si demon petat, ut immittatur in equum, v.g. Petri, sicut petiit, ut immitteretur à Christo Domino in gregem porcorum, concedere id liceat? Christus enim erat Dominus illius gregis: atqui Exorcista non est equi Dominus. Respondeo, conveniunt Doctores apud Tancr. mox cit. licere in equum immittere, vel in quid simile, non admodum grave damnum inferens. Ratio est, quia etiam hic tertium num modico suo incommodo illi demoniaco subvenire obligatur. Sed quid, si id damnum tertij grave notabiliter esset. Nequaquam licere censent aliqui, cum Tancr. t. 1. de Rel. disp. de adjur. num. 67. fin. quia nemo tenetur cum gravi suo incommodo salutis corporalis alterius succurrere.

17. Verum mihi videtur licere. Ratio est, quia hanc demoniaci non purò esse solum gravem necessitatem, sed extremam, in qua ex communi sententia, omnia sunt communia. Audi Castr. Palaum t. 2. disp. 2. de charit. p. 2. n. 1. sic rectè docentem: *Extrema necessitas est, si proximus in probabili, & morali certo periculo vite versetur, nisi illi succurras. Ad hac reduci potest periculum mutilationis membri, perperui carceris, aut alicujus infirmitatis perpetue, quia hac morti comparantur, idèque à Doctores necessitas horum eventuum vocatur quasi extrema. Hæc ille: at certè quæ gravior infirmitas, quàm à demonibus vexati? & certè sine fine obfessus vexabitur, nisi succurratur. Secunda tamen regula: Ne proximus, qui est in possessione suarum rerum, ponatur in simili malorum, vel notabilis paupertatis periculo, id quod, & similia vide apud Castr. Palaum citatum.*

18. Tertiò, An si demon petat, ut immittatur in alium hominem, seu dicat se exiturum quidem, sed velle alium hominem arripere, an, inquam, possit id concedere, seu connivere Exorcista?

Non posse, communis, & vera docet opinio. Ita Del-tius lib. 16. disp. mag. cap. 3. Sanchez lib. 2. in Dec. c. 42. n. 36. Castr. Pal. t. 3. d. disp. 4. de adjur. p. 4. n. 13. quia nemo est Dominus vite proximi. Neque dicas saltem posse permittere: ne id, inquam, dicas, quia ejusmodi permissio esset tacita concessio: sicut si servus volens aliquem interimeret, expectaret nutum Domini, Dominus autem conniveret; sanè ejusmodi permissio nutui in his circumstantiis recipere.

19. Illam exceptionem faciunt ex Tyraco Sanchez ibid. & Castr. Palaus ibid. Aiunt enim tunc posse Exorcistam connivere translationem demonis in alium hominem, quando concurrerent hæ quinque conditiones. Primò, si is, qui de novo opprimendus est, sit pessime vite. Secundò, si circa opprimendum habeat Exorcista summum dominium. Tertiò, si Exorcista summam potestatem habeat demonem à noviter obfesso, quando vult, expellendi. Quartò, si adsit spes majoris boni ex prioris obfessi liberatione, & istius posterius damno. Quintò, si non fiat ex voluntate placendi demoni.

20. Sed profectò huic exceptioni, pace tantorum virorum, non est acquiescendum. Primò, quia tot ponuntur conditiones, ut vix simul in praxi conjungi possint. Secundò, quia nullus omnino homo in hominem tanto dominio potitur, ut eum vexare per demonem possit. Quod si Princeps in reos propter Reipublicæ bonum animadvertere etiam usque ad inferendam mortem potest, testes sunt proferendi, reus est audiendus, sententia est pronuntianda, quæ non potest facere, necdum non facit Exorcista. Quare si sanctus Paulus Sarnæ tradidit semel pravam hominem, ut Spiritus sanctus fieret: fuit dispensatio peculiaris Dei ex Spiritu sancti instinctu. Tertiò, ecquis erit ille, qui potestate certa